

Kala

Maruska mindenáron el akart kísérni a repülőtérré, pedig tudta, hogy ezt az összes gyerekes szokásánál is jobban utálok. Miután kiderült, hogy Stockholmban kaptam állást, úgy viselkedett, mintha nem jönnék többet haza.

- A szobában lesz a porszívó és a bicikli. Az ágyad pedig vigyük le a pincébe, már úgyse kell.
- És hol fogok aludni, amikor hazalátogatok? Egyedül fogod visszacipelni?

Erre nem válaszolt. A szüleink halála óta bizonyos helyzetekben nem szólt semmit. Meggyőződése volt, hogy minden egyes családtag elvesztése a többi életben maradt közötti köteléket fűzi szorosabbra, és minél kevesebben maradnak, annál sűrűbb köztük a megértés. Miután ketten maradtunk, nem is lehetett másképp, csak úgy, hogy egymás gondolatát is kitaláljuk.

Az indulás napján Maruska elkészítette a reggelimet. Rántottát, természetesen, mivel mást felnőtt korára sem tanult meg sütni. Lesikáltam a serpenyő aljára ragadt tojást, aztán pirítóst sütöttem kettőnknek, mert azt többnyire odaégette. – A kenyérpíritót is leviszem a pincébe – mondta. Arról, hogy Maruska férjhez menjen vagy lakótársat fogadjon, szó sem lehetett.

A teát ellenben mindig ő főzte. Föltette a vizet, majd, amikor az éppen gyöngyözni kezdett, behintett egy-egy maroknyi teafüvet és kamillát. A gőz felgomolygott, és belefürödött az orromba. Közben Maruska levette a polcra a két kalát. A kala gyerekkori szavunk, már nem emlékszünk, melyikünk nevezte így először a két teáscsészét, amelyeken annyi apró repedés és csorbulás keletkezett, hogy csak meghatározott ponton lehetett belőlük inni. Maruska egy-egy kanál mézet csorgatott a két kalába, és egy aprócska szűrőn át kiöntötte a teát. A gőz most már az egész lényemet betakarta és melengette, mint egy pólya. Maruska két kézzel tartotta a kalát, hosszúakat lélegzett, olyan időtleneket, amelyeket csak a kiskanalam csilingelése szakított félbe. Holnap már nem fog ilyen végtelenül hosszúakat lélegezni mellettem, gondoltam, és Maruska ezt a gondolatomat is kitalálta. – Vidd el az egyiket.

Naponta eszébe jutott valami, amit feltétlenül magammal kell vinnem Stockholmba: egy pléd, a festmény a szobám faláról. Egyszer sem hallgattam rá. Stockholmban mindent beszerezhetek, és semmi értelme másik országban új életet kezdeni, ha a régi tárgyaim vesznek körül. A kalával végül kivételt tettem. Újságpapírba csomagoltuk, így raktam el a kézipoggyászbába, ott biztosan nem esik baja.

Kár, hogy Maruskát nem lehetett újságpapírba csomagolni, mert a repülőtéren az arca már csupa nedvesség volt, ezért jobb híján csak a feje búbjára adtam egy puszit, lefejtettem magamról a csimpaszkodását, és elindultam a biztonsági ellenőrzés felé.

Mintha különösen hosszú lett volna a sor, ami annak ellenére bosszantott, hogy a repülőgép indulásáig még bőven volt időm. Egyik lábamról a másikra álltam. Elővettem a vizespalackot, kortyoltam néhányat. Úgyse lehet átvinni. A sor alig vánszorgott, a reptéri alkalmazottak ráérősen vizsgálták át az utasokat, akik soha nem tűntek még ilyen türelmesnek. Senki sem sietett.

Szorongattam a kezemben az üres vizespalackot. Vajon hol jár most Maruska? Tudott taxit hívni, vagy elindult busszal? Biztos még mindig bőg. Talán el se ment, hanem a kivetítőt nézi, megvárja, hogy felszálljon a gépem. Vagy lehet, nem találja a buszmegállót, de senkitől sem meri megkérdezni, hol van. Minek van okostelefonja? Egész nap sírni fog, és elfelejt enni, csinált már ilyet. És ha elfelejt inni? Már csak négyen vannak előttem. Fel kellene hívnom, hogy megnyugtassam. Talán még nem történt baj.

A táskámba nyúltam a telefonoméért, és a kezembe akadt a becsomagolt kala. Megfogtam két kézzel, egy percre behunytam a szemem, és olyan hosszúkat lélegeztem, mint Maruska szokott. Amikor pedig szólítottak, a kalát a kiürült vizespalackkal együtt a gyűjtőládába dobtam, és átléptem az ellenőrzőkapun.